

ความรักความลับของไอ้คุณขันมหาภัย

“วิริษฐา”

ความรักความลับของไอ้คุณขันมหาภัย บทประพันธ์ “วิริษฐา” เป็นเรื่องราวของชายหนุ่มรูปหล่อคนหนึ่ง และก็ยังหล่อแบบลาคติน ไม่ว่าไอ้คุณขันจะเยือนกรายไปทางใดๆ ทั้งสาวน้อยสาวใหญ่ต่างเป็นต้องเหลียวตามองความหล่อของจนายนัยน์ตาแทบจะทะลุออกจากเบ้าตา เพราะรูปหล่ออย่างมากมายของไอ้ขันนี่เอง ไอ้คุณขันมันจึงหยิ่งทรนงในความรูปหล่อของเขาเอง ก็คนมันหล่ออย่างเป็นทรัพย์สินนั่นเอง

แต่ถึงมีรูปร่างหน้าตาที่หล่อขั้นเทพแล้วหาได้เป็นที่พึงใจต่อไอ้ขันไม่ ยัง!!! มันยังมีสิ่งที่ขัดดอกหัวใจไอ้ขันอยู่ก็ตรงชื่อของเขานั้นไง มันควรไม่ รูปหล่อปานเทพบุตรตลกสวรรค์ แต่กลับมีชื่อเสียงเรียงนามที่ไร้มงคล มีแต่ความน่าอับอาย ไอ้ขัน!!! ทำไมพอกับแม่จึงได้ตั้งชื่อที่แสนอุบาทว์เช่นนี้ให้กับเขา คนที่ตายจากโลกไปตั้งมากมาย และก็ยังชื่อเสียงเรียงนามที่ออกไปเพราะเพราะพริ้ง เหตุใดพอกับแม่จึงไม่ตั้งให้เขา หรือยอมเสียสละสักหน่อยเดินไปดูตามหลุมฝังศพในป่าช้า ไปหาชื่อคนที่ตายไปแล้วที่เพราะๆมันตั้งเป็นชื่อให้แก่เขา

เพราะมีปมด้อยเรื่องชื่อนี้ไง เมื่อวันหนึ่งไอ้คุณชันได้มาพบเจอกับผีตาเต๋าก่อน และผีตาเต๋าก่อนได้มาขโมยปลาทูย่างของไอ้คุณชันกิน ไอ้ชันจึงมีวิธีกลั่นแกล้งให้พ่อกับแม่ต้องชอกช้ำระกำใจ คือขอพรจากไอ้ผีเต๋อว่า หากผู้ใดมาเรียกชื่อของเขา ต้องมีอันเป็นไปคืออุจาระราดไปเสียทุกคน เมื่อหลายๆคนเอ่ยชื่อของไอ้ชันไม่ได้ แล้วหญิงสาวแสนสวยที่ไอ้คุณชันปรารถนามาเป็นคู่ครอง เจ้าหล่อนจะเอ่ยชื่อเขาได้หรือไม่? นี่ละกะคือปมของเรื่องที่น่าสนใจของไอ้ชันมหาภัย

ด้วยความปรารถนาดีจากนักเขียน “วริษฐา”

ความรักความลับของไอ้คุณขันมหาภัย “วริษฐา”

แสงตะวันยามบ่ายที่ดวงอาทิตย์ขึ้นตรงหัวพอดี แสงสีทองของตะวันสาดส่องมายังหลังคาเรือนไทยหลังใหญ่โตราชประสาทราชวังของหมื่นอินผู้ที่มั่งคั่งร่ำรวยมหาศาลมาก ๆ คนหนึ่งในหมู่บ้านคอนตาคิน แม้แต่ชื่อของหมู่บ้านยังมีชื่อของหมื่นอินติดท้ายสอยห้อยตามไปด้วยความปรารถนาของหมื่นอินเพื่อประกาศศักดิ์ดาให้ชาวบ้านชาวเมืองได้รับรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของหมื่นอิน

ทุกชีวิตต่างก็ตื่นนอนกันแต่เช้าตรู่และออกทำหากิน ไม่เว้นแม้แต่กระทั่งนกกามันยังขยันเริ่มต้นนอนแต่เช้าและต่างพากันบินออกหากิน หากแต่ยังมีใครคน ๆ หนึ่งที่ยังคงนอนมุดหัวอยู่แต่ในมุ้ง ไอ้คุณขันนั่นไง ไอ้คุณขันบุตรชายที่แสนรูปหล่อคนเดียวของหมื่นอินและคุณนายจัน ข้าวปลามันก็ยังไม่คิดที่จะลุกขึ้นมากิน ยังคงนอนคลุมผ้าห่มแต่หัวจรดปลายเท้าอยู่กับกลางเรือนไทยหลังใหญ่ทั้งที่บนเรือนก็มีห้องหับมากมาย แต่ก็เพราะความขี้เกียจที่จะก้าวเข้าไปในห้องนอนที่แสนสุขสบายของไอ้คุณขันอีกนั่นแหละ ง่ายๆเขาจึงมุดหัวเข้ามุ้งนอนเสียวที่กลางเรือนใหญ่นั่นเอง

เพราะไอ้คุณขันจี๊เกียจมากมายๆนี่เอง จึงเป็นเหตุให้หมิ่นอินกับแม่จันที่เป็นพ่อแม่ยังต้องรู้สึกเอือมระอาใจกับลูกชายคนเดียวของทั้งสอง ถึงรูปหล่อปานเทพบุตรตกสวรรค์ หากแต่ความจี๊เกียจของไอ้คุณขันแล้วถือเป็นที่หนึ่ง และยังเป็นอีกหนึ่งแบบหากคนมาเป็นรองไม่ได้เสียอีกด้วย แบบครอบครองความจี๊เกียจไปหมดทั้งสามโลกนั่นละ

เสียงถอนลมหายใจของหมิ่นอินผู้ที่ เป็นพ่อของไอ้คุณขัน ดังก้องอยู่ข้างๆกับหูของคุณนายจันที่กำลังนั่งกอดเขาและเหม่อมองออกไปนอกเรือน

“แม่จัน” เสียงของหมิ่นอินเอ่ยขึ้น ในน้ำเสียงนั้นยังบ่งบอกถึงความเบื่อหน่ายอย่างสุดกำลังของแก คุณนายจันจึงหันขวับ ใช้ดวงตาคู่เหยี่ยว่นของแกเองมองไปยังใบหน้าที่สุดแสนเหยี่ยว่นอันไม่ต่างไปจากขนมจันที่เรียงรายอยู่กับเขง

“หมิ่นอินเรียกฉันทำไมรี” คุณนายจันถามเสียงสั้นๆ หมิ่นอินยังคงถอนหายใจยาวอีกก่อนเอ่ยกระไรขึ้นมา

“ฉันกำลังจะถามแม่จันว่า แม่จันคิดเหมือนกับที่ฉันคิดอยู่ไหม มันเป็นความคิดที่แสนทุกข์ระทมใจอย่างที่สุด”

สิ้นเสียงของหมื่นอิน คุณนายจันถึงกับทำนัยน์ตาห่มน
 เสร้า นึกๆแล้วก็ยังอยากจะร้องไห้ให้ก้องโลกไปเสียยิ่งนัก เสียง
 แรงที่มีลูกชายคนเดียวที่รูปหล่ออย่างมากมาย ทว่าเพียงรูปหล่อ
 อย่างเดียว แต่กลับจี้เกียจสันหลังยาวนี้สิมันชวนอับอายยิ่งนัก
 อับอายเสียจนคุณนายจันเองยังแทบจะแทรกแผ่นดินหนีหลบอวย
 ไม่อยากจะไปเจอหน้ากับผู้คน ยิ่งพวกชาวบ้านที่ปากหอยปากปู
 มักชอบถามหาไอ้คุณขันลูกชายของแม่จันกันเป็นนักเป็นหนาว่า
 “ไอ้คุณขันมันก็โตะจนหมายังเสียตูดไม่ถึงแล้ว เมื่อไรมันถึงจะ
 ช่วยจะช่วยพ่อแม่ทำงานได้เสียที เมื่อใดกัน”

คำๆนี้มันยังคงสะท้อนอยู่กับโสตประสาทของคุณนาย
 จันในทุกๆลมหายใจเข้าออก มันเจ็บ เจ็บบาดลึกเข้าไปถึงก้นบึ้ง
 ของหัวใจของคุณนายจันนัก

“คิด ฉันน่าจะคิดมากกว่าที่หมื่นอินคิดเสียอีกนะ ยิ่งคิดก็
 ยิ่งเจ็บกระดองใจ” คุณนายจันตอบหมื่นอินอย่างอ่านแวตาและ
 ความคิดของกันและกันออกเป็นอย่างดี เพียงมองตาก็รู้ใจ

“คิดเรื่องที่เรามีบาปกรรมที่มีไอ้คุณขันมาเป็นลูกไข่มุข”

หมื่นอินถามเสียงอ่อนละห้อย คุณนายจันพยักหน้าช้าๆ

“ใช่หมื่นอิน หมื่นอินคงไม่รู้หรือจนกระทั่งเรามีลูก
อย่างไอ้คุณชันนั่นนะ มันน่าอับอายเพียงใด ถึงมันจะรูปหล่อ
หล่อแบบกินขาดเสียอีกด้วย หากมีการประกวดชายงามแล้ว ไอ้
คุณชันของเราได้ครองอันดับหนึ่งเป็นแน่ แต่ทำไมมันถึงได้
เกียจสันหลังยาวจึง”

ประโยคท้ายของคุณนายจันสุดแสนเสร้านัก เสร้านเสียน
คนที่หม่อมเสร้าน้อยก่อนหน้าอย่างกับหมื่นอินต้องยิ่งเสร้านมากยิ่งขึ้น

“เรามันคงมีทั้งบุญและกรรมละนะแม่จัน มีลูกที่รูปหล่อ
มากๆ และก็ยังจี๊เกียจมากๆอีกด้วย เออเนี่ยแม่จันที่พูดว่าถ้ามีการ
ประกวดชายงามแล้วไอ้คุณชันของเราต้องเป็นที่หนึ่งนะ แม่จัน
คิดได้อย่างไร คิดว่ามันจะขยันลุกขึ้นไปเดินประกวดความหล่อ
ของมันบนเวทีหรือไง”

ประโยคท้ายของหมื่นอินพูดเดือนสติคุณนายจัน
คุณนายจันสะดุ้ง คนที่จี๊เกียจอย่างไอ้คุณชันนั่นหรือที่จะลุกจาก
ที่นอนและไปเดินประกวดความหล่อของมันเอง โธ่เอ๊ย
คุณนายจันนะคุณนายจันช่างคิด สุดท้ายคุณนายจันก็ต้องหวน
กลับมาคิดถึงตัวเอง รักลูกมากจนเกินไป รักมาก ตามใจทุก
อย่าง ไม่ว่าไอ้คุณชันปรารถนาสิ่งใดแล้วเป็นต้องได้ เพราะถือ

ว่าร้ายวดี แต่ทำตัวเกกมะเหรกเกรไปวันๆ แต่คุณนายจันกลับ
 ลืมคิดไปว่าหากไอ้คุณชันยังคงจี๊เกียดสันหลังยาวอยู่แบบนี้ วันใด
 เมื่อสิ้นบุญหมั้นอินกับคุณนายจันไปแล้ว ไอ้คุณชันคงได้ผลาญ
 ทรัพย์สมบัติที่มีอยู่อย่างมากมายไปจนหมดสิ้น เพราะความจี๊
 เกียดสันหลังยาวของไอ้คุณชันนั่นเอง

“มันก็คงจะจริงอย่างที่พูดละนะหมั้นอิน คนมันจี๊เกียด
 มันก็ต้องจี๊เกียดไปเสียทุกๆ เรื่อง คินะที่มันยังขยันหายใจ นี่ถ้า
 มันเกิดจี๊เกียดหายใจขึ้นมาละแกเอ๊ย เราสองคงได้กำพร้าลูกกัน
 แน่ๆ”

คุณนายจันพูดอย่างหมดอาลัยตายอยากในชีวิต ใบหน้า
 ที่ให้ช่วยนอยู่แล้วกลับยิ่งให้ช่วยนมากยิ่งขึ้นด้วยหวังใยต่อบุตรชาย
 คนเดียวของนาง

“เอาละแม่จันเอ๊ย ถือเป็นบาปกรรมของเราสองคนก็แล้ว
 กัน นี่ก็บ้ายสายจนตะวันจ้ออยู่กลางท้องฟ้าแล้ว ไอ้ชันลูกชาย
 เรามันก็ยังไม่ลูกจากที่นอน จันว่าเราสองคนไปเข้าสวนดูกล้วยที่
 สุกๆไปขายตลาดกันดีกว่านะ พวกแม่ค้าที่ตลาดก็ถามหากกล้วย
 ในสวนเรากัน”

หมื่นอินเอ่ยเสียงเศร้าๆ คุณนายจันจึงผลอจ้องมองหน้า
หมื่นอินอีกครั้งอย่างจงใจ ก็ในเมื่อที่เรือนมีบ่าวไพร่ตั้ง
มากมายหลายคน เหตุใดหมื่นอินจึงไม่ใช้งานบริคจะปล่อยให้
ไพร่มันนั่งกินนอนกินอยู่กับหัวหรืออะไร?

“หมื่นอินจะเข้าสวนกล้วยเองเที่ยวรี แล้วพวกบ่าวไพร่ที่
เรือนตั้งมากมาย ทำไมหมื่นอินจึงไม่ใช้งานพวกมันเล่าจ๊ะ รี้จะ
เลี้ยงพวกบ่าวไพร่ไว้เป็นบิดามารดาของหมื่นอินเล่าจ๊ะ”

ถึงน้ำเสียงจะอ่อนโยน หากแต่ถ้อยคำของคุณนายจัน
กลับแฝงไปด้วยความประชดประชัน แต่เพราะหมื่นอินเองก็ชิน
ชากับคำประชดประชันนั้นจึงไม่ใส่ใจแต่ก็พยักหน้าช้าๆก่อนเอ่ย
อะไรขึ้นมา

“ไอ้ เราสองคนนี่ละที่ต้องเข้าไปในสวนกล้วยกันเอง
และที่ฉันไม่ใช้งานพวกบ่าวไพร่มันนะ ก็เพราะฉันใช้ให้พวกมัน
ไปทำงานอย่างอื่นกันจนหมดแล้ว ไปผ่าฟันกันบ้าง พรวนดิน
ปลูกต้นไม้กันบ้าง ดำข้าวกันบ้าง และอีกอย่างที่ฉันปรารถนา
เข้าสวนกล้วยเองก็เพราะไม่อยากทนดูสภาพของไอ้คุณขันที่ยัง
นอนเป็นผักเนาอยู่กลางเรือนเอียงนี้ ว่าแต่แม่จันเถิดรีฟังใจที่ได้
แลเห็นไอ้คุณขันมันนอนเป็นผักเนาอยู่เอียงนี้”

“เออ งั้นเราไปดูกล้วยในสวนกันดีกว่านะหมื่นอิน
ดีกว่ามานั่งกอดเข้าฝ้าดูไอ้คุณขันมันนอนเป็นฝักเนาอยู่แบบนี้”

คุณนายจันทผดเสียงรัวเร้ว ดวงตาคู่เหี่ยวบ่นพองโต
ก่อนที่จะกระวีกระวาดลุกพรุดจากที่นั่งกอดเข้าอยู่ตรงระเบียบ
เรือน แล้วก้าวเดินจ้ำอ้าวไปกั้นสองคนผิวเมือก้าวลงจากกระได
เรือน พวกมันเดินอ้อมไปทางหลังเรือนที่มีสวนกล้วยสารพัดชนิด
ทั้งกล้วยหอม กล้วยไข่ กล้วยน้ำว้า กล้วยเล็บมือนาง หรือ
กระทั่งกล้วยหักมุก

.....

“ไอ้คุณขันไว้ย ไอ้คุณขัน ไอ้คุณขันนี่เ็งตื่นนอน
หรือยังวะ”

เสียงของไอ้ทับเพื่อนรักเพื่อนสนิท เพื่อนที่รู้จักของไอ้
คุณขันที่สุดและก็เป็นเพื่อนคนเดียวที่ไอ้คุณขันคบค้าสมาคมอยู่
ด้วย ที่ต้องคบค้าสมาคมอยู่กับไอ้ทับคนเดียวนั้นก็เพราะ
ความที่ไอ้คุณขันถือยศถือศักดิ์ว่าเป็นบุตรชายคนเดียวของหมื่น
อินกับคุณนายจันทผดนั้นเอง ฉะนั้นแล้วคนที่จะมาเป็นเพื่อนสนิท
ของไอ้คุณขันก็ต้องเป็นลูกเจ้าพระยานาหมื่นขุนน้ำขุนนางผู้หลัก
ผู้ใหญ่ให้เสมอกับไอ้คุณขันที่เป็นบุตรชายคนเดียวของหมื่นอิน

ไอ้ทับเองก็ไล่ด้อยไปกว่าไอ้คุณขันนักรดอก ก็ลูกที่มีบิดา เป็นหมูด้วยเยี่ยงกัน คือหมู่หาญ เพราะเป็นเสียงของไอ้ทับเพื่อน รักของไอ้คุณขันนั่นเองจึงทำให้ไอ้ขันที่นอนคลุมผ้าห่มแต่หัวจรด ปลายเท้าต้องแดงตัวลุกขึ้นมาั่งในทันที

“ไอ้ทับหรือวะ อะไรกันวะมาแหกปากเรียกข้าแต่เจ้าตุ๋รู่ เชียว”

ไอ้คุณขันบ่น พลางทำท่าคล้ายจะค่อยๆมุดหัวออกจาก มุ้งด้วยใบหน้าที่บูดบึ้ง ผมเผ้ายุ่งเหยิงเป็นรังนกกระจอก

“เจ้าตุ๋รู่ที่ไหนกันวะไอ้คุณขัน เอ็งแหกตาตุ่มมั้งสิวะ เห็นไหมตะวันขึ้นอยู่กลางหัวกระบาลของเอ็งแล้วนะโว้ย”

ไอ้คุณขันหันขวับแล้วมองผ่านจากห้องโถงใหญ่ของ เรือนไปยังระเบียงเรือน เฟ่งสายตามองไปยังท้องฟ้าแลเห็นดวง อาทิตย์กลมโตที่กำลังส่องสว่างมายังดวงตาของไอ้คุณขัน จนต้องยกมือทั้งสองข้างขึ้นขี้ที่ดวงตา

“เออเฮ้ย จริงๆด้วยวะ” สิ้นคำที่ฟังร้อนร้นของไอ้คุณขัน ร่างสูงเป็นสง่าจึงลุกพรุดจากที่นอน แล้วรีบก้าวออกจากมุ้ง อย่างรวดเร็วโดยที่ไม่ได้เก็บที่หลับที่นอนเสียอีกด้วย

“ไปไว้ยไ้อั๊ตบ ธิบๆไปกัน”

“เดี๋ยวลีไว้ยไ้อั๊ตบขัน นีเอ็งจะธิบร้อนไปไหนหรือวะ”

ไ้อั๊ตบถามอย่างงงๆ

“ก็ไปหาปลาถิ่นลิวอี้ ข้าว่านะปานนี้ที่บ่อน้ำท้าย
หมู่บ้านเราคงมีปลาที่ออกลูกออกหลานเต็มบ่อไปแล้ววะ”

ไ้อั๊ตบขันบอกเสียงเข้ม ดวงตาคู่คมกริบเป็นประกาย
แม้ร่ำรวยแบบต้องใช้อัฐไปซื้อปลาทั้งตลาดมากินก็ยังไหว แต่
เพราะการหาปลาด้วยฝีมือของตนเองแล้ว ไ้อั๊ตบขันถือเป็นการ
เก่งของเขาเอง และปลายังสดกินอร่อยกว่าปลาที่ไปซื้อตามตลาด
อีกด้วย

“ไ้อั๊ตบขัน เอ็งมั่นใจหรือวะว่าปลาจะมีเต็มบ่อน้ำไป
แล้วนะ เอ็งไม่คิดเลยหรือวะว่าช่วงเวลาที่เอ็งยังมุดหัวอยู่แต่ใน
มุ้งนะ ปานนี้พวกชาวบ้านคงพากันไปหาปลาที่บ่อนั้นจนหมดบ่อ
ไปแล้ว เพราะเอ็งมันมัวแต่ขี้เกียจ เอาหัวมุดอยู่แต่ในมุ้งนะ”

ไ้อั๊ตบพูดไปตามตรง แต่ก็เป็นการตรงที่ไ้อั๊ตบขัน
ยอมรับ และยอมรับก็เฉพาะกับไ้อั๊ตบที่เป็นเพื่อนรักเพียงคน

เดียวอีกด้วย หากเป็นคนอื่นที่มาพูดคำว่าจี้เกียจให้ไอ้คุณชั้นได้
ยิน มีหวังคนๆนั้นได้โชคร้ายอย่างแน่นอน

“ข้ามันใจวะ” ไอ้คุณชั้นเอ่ยเสียงหนักแน่น ดวงตาคู่คม
กริบมีแววหนักแน่น มั่งคั่ง เด็ดเดี่ยว

“เอ็งเอาอะไรมามั่นใจหรือวะไอ้คุณชั้น ที่ว่าไม่มีใครไป
หาปลาที่บ่อนก่อนเอ็งกับข้านะ”

ไอ้ทับถาม แล้วทำหน้างงๆเหมือนหมางสัย

“ก็เพราะข้าเที่ยวไปประกาศไว้ทั่วหมู่บ้านแล้วว่า ที่บ่อ
ปลาท้ายหมู่บ้านมีผีลิวะ เอ็งก็รู้ไม่ใช่หรือวะว่าไอ้พวกชาวบ้าน
แถวบ้านเรานะ แค่ว่าผีพวกมันก็กลัวกันจนจี้หุดคุดหายกัน
เป็นแถวๆไปแล้ว”

ไอ้ทับฟังคำจากไอ้ชั้นแล้วพยักหน้าอย่างเห็นด้วย นึก
ภูมิใจในเพื่อนรักของตนเอง ไซ้แต่รูปหล่อและจี้เกียจหอรกนะ
แต่ยังมีความฉลาดเป็นเลิศเสียอีกด้วย

“เออ ข้ายอมรับในความฉลาดแกมเจ้าเล่ห์ของเอ็งวะ งั้น
เราจะไปหาปลาที่บ่อน้ำท้ายหมู่บ้านกันหรือยังละไอ้คุณชั้น”

ไอ้ทับถามอีก ไอ้ชั้นจึงยิ้มเต็มหน้า

“ก็ไปสิวะ ไปกันสะตอนนี้เลย” ลีนคำไอ้คุณขันก็ลุก
 พรวดแล้วก้าวไปที่ระเบียงเรือนในทันที ทั้งที่ยังมีร่างของไอ้ทับ
 นั่งงออยู่ภายในเรือน

“อ้าวเฮ้ยไอ้ทับ ยังไม่ตามข้าออกมาอีกหรือวะ ทำนั่งงอ
 เป็นพระเห็นสีก่าอยู่นั่นละ”

“ข้ากำลังจะถามเอ็งว่า เอ็งจะออกไปหาปลานอกบ้าน
 แล้วเอ็งจะไม่คิดเก็บที่หลับที่นอนก่อนหรือวะไอ้คุณขัน”

ไอ้ทับถาม คราวนี้ไอ้คุณขันถึงกับหัวเราะรำเสียดัง
 สนั่นก่อนเอ่ยกระไรขึ้น

“ไอ้ทับ นี่เอ็งก็เป็นเพื่อนกับข้ามาช้านานแล้วนะ ตั้งแต่
 จุกยังไม่หลุดออกจากหัวเอ็งกับหัวของข้า จนบัดนี้ทั้งเอ็งและข้า
 ก็โตเป็นหนุ่มจนหมาเลียตุ๋นไม่ถึงแล้ว เอ็งเคยเห็นว่าข้าตื่นนอน
 แล้วจะเก็บที่หลับที่นอนไหม”

“เออจริงด้วยวะ ข้าก็ลืมไป เพราะถ้าเป็นตัวของตัวเอง
 พอตื่นนอนก็ต้องเก็บที่หลับที่นอนก่อน แต่นี่เพราะเป็นเอ็ง ไอ้
 คุณขันจอมขี้เกียจ”

“เออเมื่อรู้แล้วก็รีบไปที่บ่อน้ำท้ายหมู่บ้านกัน จะได้รับ
ไปหาปลาให้ได้เยอะๆกันไง”

“ไป ไป ไปสิวะ ข้ากำลังจะตามเอ็งไปเดี๋ยวนี้แล้ว”

พุดจบ ไอ้ทับก็ลุกพรุดจากที่นั่งอยู่แล้วรีบก้าวตามไอ้ชั้น
ลงกระโถนเรือออกไปในทันที

.....

ที่บ่อปลาท้ายหมู่บ้านบ่อน้ำและยังเป็นบ่อเดิมที่ไอ้คุณชั้น
กับไอ้ทับมักจะแอบหลบหนีมาหาจับปลากันเป็นประจำ บ่อน้ำ
ใสดุจในวินาทีคูโสและมีร่องรอยของการหายใจของปลาด้วยเมื่อน้ำ
ที่ลอยขึ้นมาเป็นก้อนกลมเล็กๆของไอน้ำ ไอ้คุณชั้นจึงหันมา
สบตากับไอ้ทับ แล้วทั้งสองต่างก็ส่งยิ้มให้แก่กัน

“ไอ้ทับเอ็งจัดการติดฟืนติดไฟรอข้าได้เลยนะ ข้าแค่ลง
ไปจับมือด้วยมือเปล่าสองมือของข้าสักครู่ ส่วนเอ็งก็มีหน้าที่เป็น
เพชรฆาตปลาฆ่าปลาและย่างปลารอข้าได้เลย ได้ปลาเยอะๆแบบ
สะใจข้าแล้วก็จะขึ้นจากบ่อน้ำมากินปลาอย่างเดียวกับเอ็ง แต่เอ็งก็
ห้ามกินปลาอย่างก่อนข้าแม่เพียงตัวเดียว”

สิ้นคำสั่งอันเด็ดขาดจากปากของไอ้คุณขัน ร่างสูงเป็นสง่าจึงก้าวไปที่ริมบ่อน้ำแล้วกระโดดพรวดลงไปในน้ำด้วยมือเปล่าๆ เพียงแค่ร่างสูงเป็นสง่าของไอ้คุณขันหายลงไปใบบ่อน้ำ ปลาตัวโตๆก็ได้ถูกโยนขึ้นจากบ่อน้ำส่งไปให้อี้อัฒผู้ที่มีหน้าที่เป็นคั้งเพชรมาตปลา

ใบบ่อน้ำยังคงมีร่างสูงเป็นสง่าของไอ้คุณขันที่ยังคงคำพูดคำว่ายอยู่ในบ่อน้ำนั้น และก็ยังมิปลาที่ถูกโยนขึ้นมาส่งให้อี้อัฒทำการประหารด้วยตัวใหญ่ๆ พร้อมทั้งได้ทำพิธีเผาปลานั้นไปในเพลาเดียวกัน กลิ่นหอมปลาที่ยังคงโชยโรยรินไปทั่วบริเวณ จนแม้ไอ้คุณขันที่ยังคงว่ายคำพูดไหลอยู่ในบ่อน้ำยังพาลน้ำลายไหล

“อี้อัฒไว้ย เอ็งอย่าได้แอบกินปลาอย่างก่อนจ้านะไว้ย จนกว่าที่ข้าจะจับปลาได้อย่างสาสะแก่ใจแล้ว เมื่อข้าขึ้นไปจากบ่อน้ำค่อยกินปลาอย่างพร้อมๆกัน”

ไอ้คุณขันตะโกนกำชับด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น จนอี้อัฒต้องกลืนน้ำลายลงคออย่างคับแค้นใจ ยิ่งมองไปยังปลาซึ่งสีเหลืองๆแต่ละตัวที่ข่างไว้เรียบร้อยเรียงรายอยู่กับบนใบตองยิ่งแค้นใจไอ้คุณขัน ต้องห้ามกินด้วย แต่ก็ด้วยบารมีของไอ้คุณขัน

มันมีมากจนไอ้ทับต้องหวาดกลัว พยายามอดกลิ่นใจไม่แอบ
 ขโมยกินปลาอย่างแม่สักตัว ก็แค่ขอนั่งสูบดมกลิ่นหอมของปลา
 อย่างไม่รู้คุณชั้นมันคงไม่รู้ดอกนะ ไอ้ทับคิดพลางก็สูบดมกลิ่นปลา
 อย่างอย่างแรงๆเข้าสู่ปอดของตนเอง ในขณะที่ต้องนั่งหันหลัง
 ไว้กับปลาอย่าง ก็ด้วยเพราะแลเห็นแล้วเกรงว่าไม่อาจจะงับกิเลส
 ได้นั่นเอง จนอาจต้องทำผิดพลาดข้อ2 คือลัทธิทรัพย์เกิดขึ้นมาเป็น
 แน่

ไม่ใช่เพียงแค่ไอ้ทับดอกนะที่ต้องนั่งกลิ่นน้ำลายลงคอนั้น
 หากแต่ยังมีวิญญาณของตาเต๋าก่อนที่ได้ตายจากโลกนี้ไปนานถึง
 เกือบห้าสิบปีมาแล้ว เพราะไม่มีญาติพี่น้องทำบุญมาให้ผีตาก่อน
 ได้กิน ผีตาก่อนจึงอดอยาก ดวงตาสีโบท้องมองไปยังปลาอย่าง
 จนน้ำลายไหลย้อยที่มุมปาก เมื่อความหิวมันพุ่งทะยานราวกับผี
 พุงใต้ ผีตาก่อนจึงต้องขอมเป็นผีขโมย มือที่มีเพียงกระดูกจึง
 ค่อยๆเอื้อมไปหยิบปลาอย่างที่ไอ้ทับอย่างทิ้งไว้บนใบตองมาใส่ปาก
 เคี้ยวกินทีละตัว ทีละตัวโดยที่ไอ้ทับไม่ทันรู้ตัว ที่ไม่รู้ก็เพราะไอ้
 ทับยังคงนั่งหันหลังให้ปลานั้น ไม่อยากมอง ไม่อยากเห็น
 ไอ้ทับมันกลัวอดใจไม่ได้และแอบขโมยปลาอย่างกินก่อนที่ไอ้คุณ
 ชั้นจะขึ้นมาจากบ่อน้ำ ขอเพียงแค่นั่งสูบดมกลิ่นหอมปลาอย่างเป็น

พอแล้ว ถือมีวาสนาแค่สูบกลิ่นหอมจากปลาอย่างเป็นบุญแล้ว
สำหรับไอ้ทับคนนี้

“ไอ้คุณขันไวย เมื่อไรเอ็งจะขึ้นมาบนบกเสียทีวะ ไอ้
กลิ่นปลาแบบนี้มันก็ช่างแสนทรมาณหัวใจของข้าเสียเหลือเกิน”

เสียงไอ้ทับตะโกนดังก้อง หากแต่ไอ้คุณขันยังไม่ฟังใจ
ด้วยคิดไปว่าปลาในบ่อน้ำยังมีอีกเยอะ เขายังต้องการสนุกกับ
การจับปลาอยู่

“ยังไวยไอ้ทับ รอข้าอีกแป๊บ ข้ายังไม่หมดสนุกเลย อีก
อย่างไอ้พวกปลา มันทำทายน้อยๆ ข้าต้องจับมันอีกเยอะๆ”

เสียงตะโกนของไอ้คุณขันจากบ่อน้ำนั้นช่างเป็นคำที่
แสดงใจไอ้ทับเสียยิ่งนัก คนหนึ่งก็หิว ยิ่งกลิ่นปลาอย่างมันหอม
รัญจวน บั่นป่วนใจจนสะเทือนไปถึงสันหลัง คิดอยากจะขโมย
ปลาอย่างกินสักตัวสองตัวแต่ก็ยังหวาดระแวงในอำนาจบารมีของ
เพื่อนรัก ทำให้ได้ก็เพียงกลิ่นลมหายใจ พยายามไม่สูบดมกลิ่น
ปลาอย่างให้หัวใจต้องสลายแตกตายเป็นเพราะความอยากกิน!!!

////////////////////////////////////